

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **N. T. N.**
narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2022, č. j. MV-6938-13/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Průběh správního řízení

1. Žalobce požádal dne 1. 2. 2021 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
2. Dne 5. 5. 2021 se žalobce dostavil na Ministerstvo vnitra (dále „ministerstvo“) za účelem pořízení biometrických údajů pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Dle úředního záznamu z tohoto dne ministerstvo zjistilo, že u žalobce je evidován záznam v Schengenském informačním systému (dále „SIS“). Ministerstvo tedy zahájilo konzultační řízení podle čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále „Schengenská prováděcí úmluva“) s německými orgány, neboť ty vložily předmětný záznam do SIS. Z vyžádaného rozhodnutí Zemského imigračního úřadu (*Landesamt für Einwanderung*) ze dne 27. 2. 2020, které bylo podkladem pro záznam v SIS, ministerstvo zjistilo, že žalobci bylo německými orgány uloženo správní vyhoštění.
3. Ministerstvo proto následně rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021, č. j. OAM-2790-12/DP-2021 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), žádost žalobce zamítlo s odkazem na § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 1 písm. g) a 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), protože žalobce byl zařazen do SIS za účelem odmítnutí vstupu, resp. vyhoštění.
4. Žalobce v odvolání namítl, že ke dni 5. 5. 2021 byla v SIS evidována jiná osoba s jinými osobními údaji. Podle žalobce nebylo zřejmé, jaká osoba byla vlastně ztotožněna. Ve správním spise není žádná fotografie či daktyloskopické otisky. Ani z vyžádaného rozhodnutí o vyhoštění není zřejmé, zda se týká žalobce (kromě uvedení jména a data narození). Žalobce přitom sám nemá, jak prokázat, že se záznam v SIS netýká jeho. Navíc konzultační řízení mělo podle čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy zahájit Německo, nikoli české správní orgány.
5. Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím ze dne 23. 2. 2022 (dále „napadené rozhodnutí“) formálně upravila zamítavý výrok prvostupňové rozhodnutí, s jeho závěry se však ztotožnila. Podle žalované ministerstvo v souladu s čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy požádalo prostřednictvím pracoviště SIRENE německé úřady o sdělení důvodu, pro který byl žalobce do SIS zařazen. Zjištěným důvodem záznamu bylo rozhodnutí Zemského imigračního úřadu ze dne 27. 2. 2020, kterým bylo žalobci uloženo vyhoštění. Žalovaná v rámci odvolacího řízení ověřila, že je žalobce v SIS stále veden. Žalobce tak nemohl být se svojí žádostí o prodloužení doby platnosti povolení úspěšný, neboť žádost byla podána a rozhodnuto o ní bylo v době, kdy byl jeho pobyt v schengenském prostoru nežádoucí. Ministerstvo prostřednictvím konzultačního řízení ověřilo, že žalobce byl zapsán do SIS na základě rozhodnutí německých úřadů; tím také současně ověřilo jeho identitu i důvody, pro které byl záznam v SIS vytvořen. Sám žalobce hovořil v přípisech ze dne 17. 9. a 8. 10. 2021 o svém vyhoštění z Německa. Žalovaná také poukázala na výpis z Cizineckého informačního systému (dále „CIS“), který byl přílohou úředního záznamu ze dne 5. 5. 2021, z kterého je podle ní zřejmé, že jde o žalobce, neboť sice neobsahuje fotografie či otisky, ale obsahuje část s názvem „identity“, kde je uvedeno jméno, příjmení, pohlaví, datum narození, místo narození i státní příslušnost žalobce. Žalovaná rovněž zdůraznila, že žalobce netvrdil žádné závažné důvody, pro které by mělo být jeho žádosti navzdory záznamu v SIS

vyhověno.

Shrnutí žaloby

6. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jíž se domáhá jeho zrušení.
7. V žalobě namítá, že z úředního záznamu ze dne 5. 5. 2021 je zřejmé, že v SIS byla ke dni 5. 5. 2021 evidována jiná osoba s jinými osobními údaji, nikoli žalobce. Tento rozpor nebyl ve správním řízení objasněn. Není ani zřejmé, jak ministerstvo ztotožnilo žalobce s jinou osobou, když ve správním spise žádné fotografie nejsou. Není tak jasné, jaká osoba byla v SIS vlastně evidována. Sám žalobce v odvolacím řízení navrhoval, aby bylo konzultační řízení doplněno o fotografii osoby, která je tam zaevidována. Bez tohoto doplnění je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná otázku identity, pod kterou byl do SIS žalobce zařazen, nevyřešila.
8. Žalobce dále uvádí, že podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců není podstatné, zda byl cizinec vyhoštěn z území jiného státu EU, ale zda byl zařazen do informačního systému vytvořeného státy EU. Ne každý cizinec, který byl vyhoštěn, je zároveň automaticky zařazen do SIS. Pokud by se záznam v SIS skutečně týkal žalobce, došlo k porušení čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy. Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že konzultační řízení zahajuje smluvní strana, která záznam do SIS pořídila; v daném případě tedy Německo (nikoli české správní orgány jako tomu bylo v tomto případě). Zahájení konzultačního řízení po vložení záznamu do SIS je povinné. K zamítnutí žádosti nestačilo pouze ověření existence záznamu v SIS, ale správní orgány byly povinny přezkoumat i to, zda byl tento záznam zákonný, byl pořízen zákonným postupem a zda neměl být vymazán (ať už se týkal žalobce či jiné osoby).
9. Konečně žalobce poukazuje na to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že ověřovala, zda byl žalobce nadále v SIS veden. Prováděla tedy dokazování, o čemž byla povinna žalobce vyrozumět a umožnit mu se vyjádřit ke shromážděným podkladům. Tím, že tyto kroky neučinila, porušila procesní práva žalobce.

Vyjádření žalované

10. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí. Podotýká, že za účelem ztotožnění žalobce byl do správního spisu založen jako příloha úředního záznamu ze dne 5. 5. 2021 výpis z CIS, který obsahuje detailní záznam žalobce v SIS. Z daného výpisu je zřejmé, že se týká žalobce (obsahuje jeho jméno, příjmení, pohlaví, datum narození, místo narození a státní příslušnost). Správní orgány zjistily, že ve vztahu k žalobci byl vložen do SIS záznam a následně v rámci konzultačního řízení s Německem ověřily důvodnost tohoto záznamu. Žalovaná v rámci odvolacího řízení pouze ověřila platnost záznamu, nemusela tedy postupovat jako při doplnění dokazování. Žalobce si byl záznamu v SIS navíc vědom.

Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států; to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.
13. Přes § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který přes § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. g) vede až právě k § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců se zařazení do předmětného informačního systému, kterým je SIS, uplatní také jako důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného spojení žalobce se záznamem v SIS. Ten v tomto ohledu odkazoval v odvolání i žalobě na úřední záznam ze dne 5. 5. 2021, v němž viděl rozpory a dovozoval z něj, že v SIS je evidována jiná osoba.
15. Soud s tímto hodnocením úředního záznamu a k němu připojeného výpisu z CIS nesouhlasí. Ze správního spisu vyplývá, že původní lustrace v CIS proběhla dne 27. 2. 2021 a byla negativní. Z úředního záznamu ze dne 5. 5. 2021 a k němu přiložených výpisů z CIS vyplývá, že pozdější lustrace v CIS již přinesla opačný výsledek s ohledem na to, že v mezidobí, dne 9. 3. 2021, byl žalobce zařazen do evidence SIS pod další identitou. Ze základní lustrace v CIS vyplývá, že u osoby se jménem N. T., příjmením N., datem narození X, pohlavím muž a státní příslušností Vietnam, tedy u osoby s identifikačními údaji odpovídajícími žalobci, byl dne 5. 5. 2021 nalezen záznam v SIS. Z vytištěného detailu tohoto záznamu vyplývá, že se týká osoby se jménem V. H., příjmením T., s datem narození X, pohlavím muž, místem narození X, státní příslušností Vietnam. Tato osoba podle vytištěného detailu současně vystupuje pod dalšími třemi identitami, mezi nimi právě jako N. T. N., narozený X, místem narození X, státní příslušností Vietnam, tedy s identifikačními údaji odpovídajícími žalobci (včetně místa narození).
16. Soud v tomto záznamu neshledává žádný rozpor či důvod k pochybám ohledně správného přiřazení záznamu k žalobci. Ze záznamu v SIS je zřejmé, že jedna a tatáž osoba vystupuje či vystupovala v rámci schengenského prostoru pod čtyřmi různými identitami, přičemž jedna z nich přesně odpovídá identitě žalobce. Navíc z vyžádaného rozhodnutí Zemského imigračního úřadu ze dne 27. 2. 2020 o vyhoštění, které bylo podkladem pro záznam v SIS, vyplývá, že jeho adresátem je právě osoba N. T. N., narozený X, což odpovídá žalobci. Dále je v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že tato osoba je držitelem pobytového titulu vystaveného Českou republikou a platného do 8. 5. 2021. To také přesně odpovídá žalobci, neboť tomu bylo v ČR uděleno pobytové oprávnění do 8. 5. 2021 (viz výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, založený ve správním spise). Též informace získané prostřednictvím konzultačního řízení s německými orgány se týkají osoby N. T. N., narozeného X (viz zpráva německé centrály SIRENE ze dne 11. 5. 2021). A konečně, jak podotkla již žalovaná v napadeném rozhodnutí, sám žalobce prostřednictvím

svého zástupce v přípisech ze dne 17. 9. 2021 a ze dne 8. 10. 2021 zmiňoval, že je v procesu vyžádání si dokladů, které se týkají „vyhoštění účastníka řízení z Německa“, a to, že se jej týká předmětný záznam, poprvé zpochybnil až v doplnění odvolání ze dne 26. 1. 2022 (to soud vnímá spíše jako podpůrný argument pro doplnění kontextu k předchozím větám).

17. Soud souhlasí s žalobcem jen potud, že je-li v úředním záznamu z 5. 5. 2021 mj. konstatováno, že osoba byla v SIS ztotožněna také dle fotografií, a žalobce toto ztotožnění zpochybňoval, bylo vhodné tyto fotografie založit do správního spisu, případně je žalobci jinak zpřístupnit. Na identifikaci podle fotografií však nejsou vydána správní rozhodnutí založena, ta vychází primárně ze samotného detailu záznamu v SIS (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). A jak plyne z předchozího odstavce, soud se se závěrem, že se záznam v SIS skutečně týká žalobce, ztotožnil.

18. Žalobce dále zpochybnil zákonnost vedeného konzultačního řízení s německými orgány s odkazem na čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy [k její časové působnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Azs 54/2023-32]. Článek 25 stanoví:

„1. Má-li smluvní strana v úmyslu vydat povolení k pobytu cizinci, který je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje předem smluvní stranu, která záznam pořídila, a přihlíží k jejím zájmům; povolení k pobytu bude vydáno pouze ze závažných důvodů, zejména humanitárních nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků.

Je-li povolení k pobytu vydáno, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

2. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.

Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“

19. V nyní posuzované věci měl postup ministerstva oporu v odst. 1 právě citovaného ustanovení, neboť v tomto řízení správní orgány nerozhodovaly o odnětí povolení k pobytu, ale o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, což spadá pod pojem povolení k pobytu ve smyslu čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy [viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 4. 3. 2021 ve věci A, C-193/19, odst. 37].

20. Ministerstvo tak postupovalo správně a v souladu s čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy, když před rozhodnutím o prodloužení doby platnosti pobytového povolení iniciovalo konzultační řízení s Německem jakožto státem, který záznam do SIS pořídil. V průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné závažné důvody ve smyslu čl. 25 odst. 1 části věty za středníkem – a žalobce ostatně takové důvody ani netvrdil a neprokazoval (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2010, č. j. 2 As 79/2010-79, odst. 30) –, pro které by bylo na místě přesto žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění vyhovět. Ani nyní v žalobě žádné takové důvody nepředkládá.

21. Žalobce svoji argumentací opírající se o čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy současně mířil na to, že podle něj německá strana měla sama zahájit konzultace s českými

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

úřady v souvislosti s vložением záznamu do SIS na základě vydaného rozhodnutí o vyhoštění. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 16. 1. 2018 ve věci *E*, C-240/17. V něm SDEU dospěl k závěru, že „i když smluvní stát, který má v úmyslu přijmout rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu a pobytu v schengenském prostoru vůči státnímu příslušníkovi třetí země, jenž je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným smluvním státem, může zahájit konzultační postup stanovený v [čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy] ještě před přijetím uvedeného rozhodnutí, musí tento postup v každém případě zahájit, jakmile je takové rozhodnutí přijato“.

22. Tato námitka se však netýká postupu v tomto správním řízení, v jehož rámci konzultační řízení proběhlo v souladu s čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy, ale jde vlastně o výtku vůči německým orgánům, že již v souvislosti s vložением záznamu do SIS se podle žalobce neobrátily na české úřady podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy. Z obsahu správního spisu nevyplývá, zda tyto konzultace proběhly či ještě probíhají, případně s jakým výsledkem. Soud však podotýká, že z detailu záznamu v CIS vyplývá, že k vytvoření záznamu v SIS a k jeho přiřazení k žalobci došlo až dne 9. 3. 2021, tedy krátce před uplynutím platnosti vydaného povolení v ČR (to platilo do 8. 5. 2021). Smyslem čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy je prostřednictvím konzultačního postupu, který je v něm stanoven, zabránit situacím, kdy by měl tentýž státní příslušník třetí země záznam za účelem odepření vstupu pořízený smluvním státem a zároveň platné povolení k pobytu vydané jiným smluvním státem (viz odkazovaný rozsudek ve věci *E*, odst. 52–54). Proto SDEU v odkazovaném rozsudku opakovaně zmiňuje, že se tato konzultační povinnost dle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy týká cizinců s **platným** pobytovým oprávněním (viz např. „*dokud je dotčené povolení k pobytu platné*“ v odst. 54). V nynější věci však tato nežádoucí situace souběhu platného pobytového oprávnění a záznamu v SIS za účelem odepření vstupu trvala sotva dva měsíce, neboť skončila s koncem platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce dne 8. 5. 2021. Pokud v této krátké době nebylo zahájeno či neproběhlo celé konzultační řízení podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, neshledává v tom soud za popsanych okolností žádnou protiprávnost zasahující práva žalobce. Po 8. 5. 2021 již tato povinnost konzultace netrvala, protože povolení již nebylo platné a nebylo tedy vlastně ani co případně odejmout. Konzultace v této věci řádně proběhly podle čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy v souvislosti s žádostí žalobce o prodloužení platnosti pobytu, jak soud popsal již výše.

23. Krom toho soud dodává, že i pokud snad německé úřady nekonzultovaly Českou republiku v souvislosti s vložением záznamu do SIS, jak tvrdí žalobce, nejde o vadu nyní posuzovaného správního řízení přičitatelnou ministerstvu či žalované (přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2023, č. j. 14 A 85/2022-32, odst. 42). Za správnost a aktuálnost údajů vložených do SIS a jeho soulad s právem odpovídá smluvní strana, která záznam do SIS vložila (čl. 105 Schengenské prováděcí úmluvy), a pouze tato strana je oprávněnou k případné změně či výmazu tohoto záznamu (čl. 106 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy). Českým správním orgánům nepřísluší posouzení zákonnosti rozhodnutí o vyhoštění vydaného německými úřady a nemohou pominout záznam, který byl na základě tohoto rozhodnutí vložen do SIS (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2019, č. j. 5 Azs 187/2019-25, odst. 18, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2023, č. j. 11 A 201/2021-36, odst. 29).

24. Soud tak shrnuje, že české správní orgány v tomto řízení řádně ověřily, že záznam byl německými úřady vložen do SIS na základě příslušného správního rozhodnutí (srov. čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy) a týkal se skutečně žalobce. Ten podle vyžádaného rozhodnutí v Německu porušoval předpisy týkající se délky pobytu a podílel se na nepovoleném prodeji neproclených cigaret. Vedle toho měl již z dřívější doby další záznamy (blíže viz zprávu německé centrály SIRENE ze dne 11. 5. 2021). Dále české správní orgány ověřily, že neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění, potažmo že záznam byl evidován v SIS i v době rozhodování žalované. Správní orgány tak v nyní posuzované věci nemohly postupovat jinak než žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce zamítnout (viz rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2022, č. j. 4 Azs 450/2021-22, odst. 22).
25. Pokud žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí ověřila, že předmětný záznam nebyl ze SIS od vydání prvostupňového rozhodnutí vymazán, postupovala správně. Stejně tak postupovala korektně, když předmětný výpis z CIS založila do správního spisu (viz lustraci v CIS ze dne 23. 2. 2022, založenou ve spise žalované). Žalobce má obecně pravdu v tom, že účastník má právo se ke všem podkladům pro rozhodnutí obsaženým ve spisovém materiálu vyjádřit před vydáním rozhodnutí. V tomto případě však soud neshledává v absenci tohoto procesního postupu nezákonnost, která mohla mít vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí (srov. rozhodnutí NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 3 As 69/2021-73, odst. 44). Šlo totiž pouze o žalobci známý detail lustrace v CIS, který byl opatřen do správního spisu již dne 5. 5. 2021 ministerstvem, a jeho aktualizace založená do spisu dne 23. 2. 2022 pouze potvrdila, že záznam v SIS nebyl v mezidobí vymazán, což ostatně žalobce nikdy nezpochybnil a nezpochybnuje ani v tomto soudním řízení. Navíc nešlo o žádné překvapivé zjištění s ohledem na to, že již dle lustrace v CIS ze dne 5. 5. 2021 měl tento záznam v SIS expirovat až dne 2. 3. 2022, což koresponduje s další listinou založenou do správního spisu již v prvostupňovém řízení, totiž zprávou německé SIRENE ze dne 11. 5. 2021. Ani tuto procesní námitku proto soud neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu